

Vein tötma, tedda kätte sama. Pistis rahha tasko ja panni kermeste teist kinga jalga. Agga kui wägga ehmatas temma nüüd wast ärra, siis kui leidis ka teise kinga seest nisammastuggust rahha tükki. Egga sedda ei olle mitte ühhe teekäia käest koggematta sündind, ütles mees. Ehf helde Jummal on sedda suurt armo ühhe halle-
da süddamega innimesse läbbi minnule saatnud. — Sedda üteldes langes mees põlweni mahha, sirutas risti pandud käed taewa pole, ja lugges: „Oh Jäsa taewas, ommeti se jääb ikka tõssiseks sannaks, et sa ei jätta mitte mahha tedda, kes ka keige kibbedama hädda sees kindlaste sinno peäle lodab. Teadsid ja näggid kül, et minno wanna naene seäl koddoo haige maas on; näggid, et wätimad lapsed tänna seäl ilma leiva-rasokeseta on, ja et essi otsa minno nou ei hakkand mitte, neile abbi sata. Nüüd olled sinna, oh hallastaja Jummal, nago ühhe ingli läbbi sedda suurt armo

minnule saatnud. Oh õnnista omma keige rikkama õnnistamisega sedda hinge, sedda olled selle armo tööks seadnud!“ — Siis mees tousis ülles ja tahtis koio tötta, kui ueste se mõtte temma mele tulli, mis ka waluste suust üllesandis: „Agga kas tohhiin ka jedda rahha ommale wötta? kui ei leia sedda teist, kes ehk sedda on kautand, efs ei pea siis kohtule sedda üllesandma?“ — Se peäle astusid need kaks innimest seält kusi kusi wälja ja ütlesid põllomehhe wasto: Wötta sedda rahha julgeste ennesele. Se ollt sinnule arwatud. Agga et olled ni õiglane ja jummalakartlik mees, kes ei tahha mitte järsko ennese ommaks pärrida, mis olled leidnud, ja kel se nou olli, sedda rahha omma naese ja laste heaks enneminne tallele panna, kui sedda pattusel wiisil ärtaraisata, siis sago sinno õige mele tasumisses, ütles noor herra, weel kaks taalrit sinnule jure. Agga minnagi ei